

בש"פ 5407/18 - מדינת ישראל נגד י ז מ

בבית המשפט העליון

בש"פ 5407/18

לפני: כבוד השופטת י' וילנר

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: י ז מ

בקשה (שישית) להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים
לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה -
מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ה' באב התשע"ח (17.7.2018)

בשם המבקשת: עו"ד חיים שוויצר

בשם המשיב: עו"ד ניל סיימון

החלטה

1. בקשה שישית להארכת מעצרו של המשיב ב-90 יום לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), החל מתאריך 26.7.2018, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 382-10-16 בבית משפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

עמוד 1

2. ביום 2.10.2016 הוגש נגד המשיב כתב אישום המייחס לו עבירות אינוס, מעשה סדום, הדחה בחקירה ואיומים כלפי בת זוגתו לשעבר. מהמתואר בכתב האישום עולה כי המשיב הגיע לדירתה של בת זוגתו לשעבר וביצע בה מעשה סדום ומעשה אינוס. עוד עולה, כי מספר ימים לאחר מכן המשיב איים על המתלוננת כי יהרוג אותה ואת ילדיה. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. המשיב הודה בקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. בית המשפט המחוזי הורה על קבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו של המשיב. מהתסקיר עולה כי להערכת שירות המבחן המשיב בעל רמת סיכון גבוהה לביצוע עבירות אלימות כלפי בת זוגו, בהן אף אלימות מינית, ומשכך לא המליץ על שחרורו לחלופת מעצר. נוכח העדר חלופה ראויה ונוכח רמת המסוכנות הגבוהה של המשיב הנלמדת הן מהמעשים המיוחסים לו והן מעברו הפלילי, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

3. בהמשך לכך, הוארך מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוק המעצרים חמש פעמים בבית משפט זה. במסגרת החלטות אלו עמד בית משפט זה על המסוכנות הרבה הנשקפת מהמשיב והנלמדת מהמעשים החמורים המיוחסים לו ומעברו הכבד הכולל ריצוי מספר עונשי מאסר בפועל.

4. המבקשת טוענת כי מעשיו של המשיב מעידים על מסוכנות רבה אשר לא ניתן לאינה בחלופת מעצר. עוד טוענת המבקשת כי שירות המבחן לא בא בהמלצה בעניינו של המשיב והעריך אף הוא כי נשקפת מהמשיב רמת סיכון גבוהה. כמו כן, ציינה המבקשת כי מעשיו של המשיב נעשו בשעה שהיו תלויים נגדו שני עונשי מאסר על תנאי בתיקים שונים. בנוסף, עמדה המבקשת על עברו הפלילי המכביד של המשיב. על כן ולנוכח המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיב מבקשת היא להאריך את מעצרו.

5. המשיב מתנגד לבקשה וטוען כי התארכות ההליך עד כה מוטלת לפתחה של המבקשת אשר התנהלה באופן בעייתי ביותר. עוד טוען המשיב כי מועד הדיון שנקבע לסיום ההוכחות (2.10.2018) מצוי בסמוך לתום תקופת הארכת המעצר המבוקשת, וכי הכרעה בתיק לא תינתן בתוך תקופת מעצר זו ואף לא בסמוך לכך.

6. לאחר שעיינתי בכל החומר הרלבנטי, ושמעתי את באי-כוח הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל.

7. כידוע, במסגרת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית המשפט לאזן בין זכותו של הנאשם לחירות לבין שמירה על ביטחון הציבור ותקינות ההליך הפלילי. לשם כך, יש להביא בחשבון, בין היתר, את פרק הזמן אשר חלף מאז נעצר הנאשם, קצב התקדמות ההליך, המסוכנות הנשקפת מן הנאשם, חומרת העבירה המיוחסת לו, וכן את החשש משיבוש הליכי משפט והמלטות הנאשם מאימת הדיון. ככל שתקופת המעצר מתארכת, נעה נקודת האיזון לעבר זכותו של הנאשם לחירות. בתוך כך, ובשים לב למכלול השיקולים הללו, ישוב ויבחן בית המשפט את האפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופת מעצר (ראו: בש"פ 1362/18 מדינת ישראל נ' אזולאי, פסקה 9 (22.2.2018); בש"פ 4043/18 מדינת ישראל נ' גברו, פסקה 12 (3.6.2018)).

8. יישום אמות מידה אלה על עניינו מוליך למסקנה כי יש להיעתר לבקשה. המעשים המיוחסים למשיב בכתב

האישום, עברו הפלילי הכבד והתרשמות שירות המבחן מהמשיב, כל אלה מלמדים על רמת מסוכנות גבוהה ביותר. אשר לקצב התקדמות ההליך, נכון למועד כתיבת שורות אלה, הסתיימה פרשת התביעה, המשיב סיים להעיד, וסיום שמיעת ההוכחות נקבע כאמור ליום 2.10.2018. לפיכך, ועל אף הזמן הרב שחלף מעת מעצרו, נדמה כי ההליך המשפטי נמצא ב"ישורת האחרונה" וסופו נראה לעין.

בנסיבות אלה, ובהתייחס למכלול השיקולים הרלוונטיים, ובמיוחד מסוכנותו של המשיב והשלב בו מצוי ההליך, הגעתי לכלל מסקנה כי לא ניתן לקבוע בשלב זה כי הוסטה נקודת האיזון לכיוון זכותו של המשיב לחירות.

9. אשר על כן, אני מורה על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים החל מתאריך 26.7.2018, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 382-10-16 בבית משפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ז' באב התשע"ח (19.7.2018).

ש ו פ ט ת
